

V

A doua zi, a treia zi, toată săptămâna, Charles, care uneori nu urca cincisprezece zile la rând cele câteva trepte până la apartamentul verilor lui, veni în mod regulat și la prânz, și la cină. Se învârtea pe lângă Gabri cu o mutră întărită și îngrijorată care o amuza din cale-afară. Firește, începea să creadă că poate Gabri e îndrăgostită de el de mult timp și era măgulit, emoționat și fermecat. Nici o remușcare nu-l tulbura, nici o urmă de teamă, pentru că nu avea o idee precisă despre relațiile sale viitoare cu Gabri. Era sigur că n-o va iubi niciodată. Nu-și dădea seama cât de dezarmat era în fața acelei copile. „Biata micuță!“, își zicea el cu o milă amestecată cu orgoliu, care îl mișca și îl umplea de plăcere. „Oare iubindu-mă pe mine va afla pentru prima oară ce înseamnă să suferi din dragoste?“

Și se apropia și mai mult de ea, cu o simpatie afectuoasă, din care se naștea o emoție stranie, difuză și derutantă.

Atitudinea aceasta dură săptămâni la rând. Pentru Gabri, asta însemna plăceri multiple și subtile. Să se joace de-a dragostea... Să țină în mâini sforile acelei păpuși mari și s-o facă să danseze cum voia ea... Era un joc feroce și rafinat... Îl cucerise pe Charles din calcul, din răzbunare, ca să umple de lacrimi ochii albaștri ai mamei sale, ochii aceia

care – cel puțin așa credea – nu plânseseră nicio dată. Dar iată că scopul se evapora acum în fața plăcerii pasionante a competiției. Iar Charles se lăsa înșelat de ea ca un puștan. I se părea atât de candidă, de naivă, de copilăroasă! Firește, Francine observa felul nou de-a se purta al lui Gabri; dar era mai curând mulțumită decât supărată. Charles venea acum foarte des pe la ea. Poate că, la vârsta pe care o avea, simțea nevoia unui cămin, a unui copil prin preajmă! Căci Francine o vedea pe Gabri prin aceeași lentilă deformată a mamelor care nu vor să îmbătrânească; pentru ea, Gabri nu se mai schimbase din ziua în care devenise adolescentă. Nici măcar nu-i trecea prin minte că un bărbat ar fi putut să-i sărute fiica altfel decât cu tandrețea unui frate mai mare.

În tot acest timp, jocul continua. Charles, întărit, hărțuit, începea să se zbată împotriva unei dorințe confuze, de nemărturisit. Era stăpânit de aceeași tulburare ca la începutul pasiunii lui pentru Francine. Atunci, nimic nu stătuse în calea iubirii lui de nestăvilit, furioase ca o demență. Asta o subjugase, o dăduse gata pe Francine, iar Gabri, care semăna cu mama ei mai mult decât își închipuia, se simțea, la fel, ciudat de supusă și de îmblânzită.

Acum se întâlneau ca din întâmplare pe scară, de îndată ce Gabri ieșea din casă. El se prefăcea mirat, o ducea în Bois de Boulogne, la cinema, îi făcea cadouri, fără să renunțe însă la tonul patern, vesel-protector. Numai că, de parcă ar fi fost înțeleși,

se fereau să-i sufle vreo vorbă despre toate astea lui Francine. Iar aceasta își chinuia zadarnic mintea încercând să ghicească unde își petrecea Charles zilele, de ce era atât de capricios, când tandru și blând, ca și cum ar fi fost chinuit de o remușcare secretă, când foarte răutăcios și de neînduplecat. O înșela, oare? Și cu cine? Începuse să nu mai doarmă nopțile, să plângă, să regrete, s-o cuprindă deznădejdea, să caute în oglindă cu disperare, cu o îngrijorare atroce, primele fire de păr alb, primele riduri, să le ascundă sub fard, să se machieze, să se străduiască să-și stăpânească plânsul, în fine, să treacă prin întreg calvarul bătrânelor îndrăgostite.

În tot acest timp, Gabri, ca în joacă, puneă stăpânire pe el, care devenise atât de vulnerabil și de ușor de păstrat; acea inimă de bărbat i se părea foarte slabă. Într-o dimineață, pe când se întorcea de la o plimbare împreună cu Charles, camerista îi zise, șușotind cu un aer misterios și plin de importanță:

— Domnișoară, vrea să vă vorbească un domn. Domnișoara să coboare un moment... Domnul așteaptă în stradă...

Gabri ghici foarte ușor despre ce era vorba. Francine dormea încă. Se temu de scandal și coborî.

Îl văzu apropiindu-se de ea pe tânărul înalt și palid, cu gura prea roșie. Ea zise prima:

— De ce-ai venit aici? Să știi că nu mă sperii, doar mă plictisești... Pleacă...

Dar el părea foarte hotărât și o privea ciudat, cu ochi tulburi.

— Îmi cer scuze, trebuia să-ți vorbesc, spuse el. Ascultă-mă, plec... Mă duc în Olanda, la marele duce, care mă cheamă. N-am să mă mai întorc niciodată...

Ea făcu o mișcare. Tânărul continuă repede și aproape pe șoptite:

— N-o să te mai văd niciodată... Gabri, înainte să plec... încă o dată... o singură dată să vii... Pe urmă o să plec, totul se va sfârși... O singură dată...

— Nu.

— Gabri, nu-ți pot uita trupul mic... Încă o dată, una singură, ai milă... o oră...

— Nu.

— Dar de ce, de ce, Gabri? Nu te joci cu un bărbat de parcă ar fi o păpușă... Și-apoi, te doresc atât de mult, dacă ai ști... De ce nu mai vrei?

— Pentru că mă dezgusti, răspunse ea încet, pe un ton măsurat.

El păli.

— Și tânărul acela înalt și brunet cu care ieși în fiecare zi, uitându-te cu mare grijă să vezi dacă sunt închise ferestrele mamei tale, el nu te dezgustă?

— Nu.

— Gabri, nu vreau, nu vreau să te aibă altul...

— Crezi c-ai putea să-l împiedici?

— Da, așa cred, răspunse el pe un ton bizar.

Ea ridică din umeri, atât de jalnic i se părea.
Apoi zise cât putea de clar:

— Să știi că nu mă sperii. Bună seara!

Și îi întoarse spatele.

El înălță chipul cu trăsături delicate.

— Greșești. Adio!

Gabri urcă la ea mai tulburată decât voia să recunoască. Poate nu făcuse bine că îi răspunsese astfel. Putea să se răzbune. Dar cum? O, nu, voia pur și simplu s-o sperie! Și, deodată, simți un fel de strângere de inimă. Își aminti că-i trimisese scrisori... Și ce scrisori... Urca scara încet, cu capul în jos... Oare ar fi fost în stare de o asemenea infamie? De ce nu, la urma urmelor? Îl cunoștea? Un aventurier, un nobil decăzut... Îi revăzu ochii decolorați și primejdioși... Dar la ce bun să se chinuiască dinainte? O să vadă ea. Cei șaptesprezece ani ai ei alungară repede temerea nedeslușită pe care o iscașeră vorbele lui Jenia. La șaptesprezece ani ești mai puternic decât lumea întreagă...

A doua zi, Charles și Gabri încercau în Bois de Boulogne noul automobil al lui Charles. Era o dimineață de primăvară de o blândețe de neasemuit. O ceață ușoară, ca un abur fin și auriu, ascundea casele, copacii și mulțimea albă de statui din grădini. Orașul începea să miroasă a bitum supraîncălzit, a praf și a boboci de trandafir. Cerul era

de un albastru strălucitor, nou-nouț, ca o bucată mare de mătase întinsă, fără nici o cută de umbră.

Automobilul lui Charles aluneca supus, suplu, pe aleile din Bois. Era multă lume; huruitul motorului, galopul cailor, refrenele îndepărtate ale unei orchestre acopereau trilurile păsărilor de pe crengi.

— Coborâm, ordonă Gabri în fața restaurantului Pré-Catelan.

Avea obrații aprinși, înroșiți de goana mașinii.

Intrară într-o galerie mare, plină de soare și de femei în rochii subțiri. Pe o estradă înconjurată de plante verzi, muzicanții din orchestră își acordau instrumentele. Pe tavan, ventilatoarele enorme zumzăiau ca niște uriașe viespi captive.

Gabri și Charles se așezară lângă una dintre ferestrele mari. Soarele se revărsa prin geamuri, inunda cu lumină fețele de masă de un alb intens, tăios, de lenjerie prea nouă; făcea să strălucească paharele de cristal, un diamant pe degetul unei mâini neîn-mănușate, se răsfrângea în pete orbitoare pe pân-tecele de argint ale marilor reșouri pe rotile pe care chelnerii le plimbau de la o masă la alta. Și tot parcul, copacii, peluzele, cerul, o tisă negricioasă, un liliac încărcat de ciorchini de flori se reflectau în oglinzile din fața ferestrelor largi, dând impresia că prelungesc astfel, dincolo de pereți, strălucirea caldă a acelei zile frumoase de iunie.

Charles comandă băuturi reci și căpșuni pentru Gabri, care le văzuse aliniate în coșurile lor de răchită. Îi zisese cu o poftă copilărească: